

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla a soudců Mgr. Jaroslava Škopka a Mgr. Lukáše Pišvejce ve věci

žalobce: F. S., bytem P.,
zastoupen J. V., obecným zmocněncem, K. n. V.,

proti
žalovanému: **Krajskému úřadu Plzeňského kraje**, se sídlem Plzeň, Škroupova 18,

za účasti
osoby zúčastněné na **ELEKTROŠTIKA, s.r.o.**, sídlem U Družstva Ideál 13, Praha 4,
řízení: zastoupená advokátem Mgr. Lukášem Damborským, se sídlem
Václavské nám. 1, Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 7. 2017, č. j. ŽP/9540/17

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 7. 2017, č. j. ŽP/9540/17, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náklady řízení ve výši 3.900 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce J. V., obecného zmocněnce.
- III. Žádná z osob zúčastněných na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

1. Žalobce se žalobou domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 7. 2017, č. j. ŽP/9540/17, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Rokycany, odboru životního prostředí (dále jen „prvoinstanční orgán“), ze dne 24. 4. 2017, č. j. MeRo/2974-11/OŽP/15, kterým byla povolena podle § 12 odst. 2 zákona č. 254/2001 Sb., o vodách (dále jen „vodní zákon“), změna povolení k nakládání s vodami na malé vodní elektrárně Kaceřovský mlýn na pozemku p. č. 1290, 1289/2 a 1287/2, to vše v k. ú. Olešná u Radnic, spočívající zejména v prodloužení délky vzdutí při maximální hladině na 3,675 km.

II.

Žaloba

2. Úvodem žaloby žalobce obsáhle citoval odůvodnění napadeného rozhodnutí.
3. Následně uvedl, že územní rozhodnutí o umístění stavby ze dne 24. 7. 2008, které vydal Městský úřad Radnice č. j. MěÚ Radnice 246/2008 Radnice stanovilo podmínky pro stavbu jezu a jednou z podmínek byla i maximální délka vzdutí. Na základě tohoto územního rozhodnutí bylo vydáno vodoprávní povolení příslušného vodoprávního úřadu (MÚ Rokycany ze dne 21. 3. 2012 č. j. 1268/OŽP/12), ve kterém byly dva výroky – I. povolení k nakládání s vodami a II. povolení ke stavbě jezu a strojovny MVE. Tedy není pravdou, že by rozhodnutí vodoprávního úřadu, které následně vlastník vodního díla MVE Kaceřovský mlýn svojí žádostí o změnu opětovně „otevřel“, bylo neměnné a nelze již do něj vstoupit z moci úřední.
4. Stavba jezu (oprava) byla skutečně povolena, jak výše uvedeno, rozhodnutím MÚ Rokycany ze dne 21. 3. 2012 č. j. 1268/OŽP/12 ve výroku II. Avšak ve výroku, kterým byla stavba povolena, není ani zmínka o délce maximálního vzdutí. Tato je uvedena ve výroku I., který je předmětem jednání. Tedy původní rozhodnutí o povolení k nakládání s vodami MÚ Rokycany ze dne 21. 3. 2012 č. j. 1268/OŽP/12 jako výrok I. respektovalo územní rozhodnutí, resp. jeho jednu z jeho podmínek délku maximálního vzdutí při maximální hladině 1,405 km (což je ř. km 112,80). Tvrzení žalovaného ve věci, že územní rozhodnutí je závazné pouze pro následně vydávané stavební povolení, tak není pravdou, neboť je závazné pro vodoprávní řízení jako celek, tedy stavební povolení a povolení k nakládání s vodami. § 9 odst. 5 zákona č. 254/2001 Sb. o vodách stanoví, že povolení k nakládání s vodami, které lze vykonávat pouze užíváním vodního díla, je možné vydat jen současně se stavebním povolením k takovému vodnímu dílu ve společném řízení. V případě vydávání povolení k nakládání s vodami současně s povolením k provedení vodního díla se výroky těchto povolení vzájemně podmiňují.
5. Žalovaný uvádí na str. 6 napadeného rozhodnutí, že povolení k nakládání s vodami vydané v rámci stavebního řízení vychází z výpočtem zjištěných hodnot délky vzdutí. V daném případě bylo zjištěno, že skutečné vzdutí je delší, než předpokládal výpočet provedený v rámci stavebního řízení a proto žadatel požádal o změnu povolení k nakládání s vodami, které však nevyžaduje změnu územního rozhodnutí. Je nutné však konstatovat, že skutečně není nutné měnit územní rozhodnutí, dokonce ale ani stavební povolení. Je však nutné trvat na povolené maximální délce vzdutí a to i za předpokladu, že žadateli společnosti ELEKTROŠTIKA s.r.o. bude povolena výška jezu v úrovni kóty 280,60 m. n.

m. BPV, tedy o 10 cm nižší, než je požadovaná, čímž bude zcela jistě zabráněno, jakémukoliv ovlivňování vodní elektrárny žalobce.

6. Vodní dílo jez je postaveno dle stavebního povolení a skládá se z pevné spodní části – železobetonové konstrukce, na níž je umístěna vrchní část, skládající se z pohyblivé hradící konstrukce s třemi pohyblivými ocelovými klapkovými náplátky o výšce 0,70 m. Právě prostřednictvím těchto pohyblivých náplátek se stanoví celková výše přepadu, ale i vzduť nad jezem. Délka tohoto vzduť je přímo úměrná s celkovou výškou jezového tělesa. Je zcela zřejmé, že v projektové dokumentaci pro stavbu jezu a následně v žádosti o povolení nakládání s vodami bylo záměrně uvedeno, že délka vzduť bude odpovídat územnímu rozhodnutí, jinak by jim nemohlo být vodoprávním úřadem k jejich žádosti vyhověno, avšak s vědomím, že se to následně „nějak udělá“. Tato „chyba“ projektanta byla zcela úmyslná a zcela jistě požadovaná investorem, neboť každý centimetr rozdílu hladin před jezem a pod ním je značný rozdíl ve výrobě elektřiny a tedy i zisku.
7. Pokud by toto vzduť bylo reálně na úrovni ř. km cca 114,370, což odpovídá délce 2,975 km a je pod soutokem odpadního kanálu MVE Darová (vlastníkem je žalobce), pak by to žalobce žádným způsobem nerozporoval. Tato délka maximálního vzduť hladiny vody odpovídá (dle výsledků měření společnosti Hydrossoft Veleslavín s.r.o. U sadu 13, 162 00 Praha 6, které proběhlo v souladu s dohodou účastníků řízení a Povodí Vltavy s.p. ve dnech 31.7. a 1.8.2015 - podklady jsou součástí spisu) výšce maximální provozní hladiny na kótě 280,60 m n.m. BPV. Avšak vzduť vody podle napadeného rozhodnutí zasahuje přímo do odpadního kanálu až pod savku turbíny a tím i do výroby elektřiny žalobce, dochází ke zvýšenému usazování splavenin v odpadním kanále, což má za následek zvýšené náklady žalobce.
8. S ohledem na skutečnost, že vodoprávní řízení dle § 12 odst. 2 vodního zákona je návrhové, vodoprávní úřad má pouze možnost žádosti vyhovět nebo ji zamítnout. První rozhodnutí o změně povolení k nakládání s vodami bylo po rozhodnutí žalovaného zrušeno a to s ohledem, že předkládané informace se nezakládaly na pravdě. Následně tedy žadatel uvedl v nové žádosti vše dle výsledků měření, ačkoliv výšku jezu ponechal (ta je pro něj to nejpodstatnější), délku vzduť „pouze“ prodloužil. Vodoprávní úřad se vůbec nezajímal, proč došlo k tak masivnímu nárůstu délky vzduť oproti původnímu rozhodnutí o nakládání s vodami a územnímu rozhodnutí. Pouze jej zajímalo, zda - li je údaj správný. Vůbec se nezabýval otázkou výšky vzduť vody na jezu, který má pohyblivou klapku se třemi poli, tedy dá se regulovat v rozsahu 70 cm. Bylo by vhodnější řešit úpravu této výšky. Zájem žadatele je však výšku ponechat a za každou cenu prosadit maximální délku vzduť vody. Fenomén naší společnosti stále funguje – požádám o stavbu, co je na oko dobře a následně buď v průběhu stavby, nebo dodatečně parametry změním. Avšak podstata by měla zůstat vždy stejná – nesmí to mít vliv na třetí osobu.
9. Žalovaný shodně s vodoprávním úřadem poukazuje na to, že jde o minimální ovlivnění výroby žalobce, ale i s tímto vědomím není možné takovéto rozhodnutí vydat, resp. potvrdit. Z tohoto pohledu považuji napadené rozhodnutí za nezákonné, neboť takovým rozhodnutím správní úřad předjímá a odsouhlasil předem škodu žalobci (ať je jakákoliv) a žadateli o změnu povolení k nakládání s vodami plně vyhovuje, byť je to právě žadatel ELEKTROŠTIKA s.r.o., který nesoulad mezi územním rozhodnutím a povolením nakládání s vodami způsobil. Tedy nechť je k tíži viníka tohoto problému - žadatele ELEKTROŠTIKA s.r.o. Domnívám se, že správní úřad tak porušil čl. 1 odst. 2 Listiny základních práv a svobod „*Státní moc lze uplatňovat jen v případech a v mezích stanovených*

zákonem, a to způsobem, který zákon stanoví.“, jakož i § 2 odst. 2 a 3 správního řádu.

10. Žalovaný (stejně tak i prvoinstanční správní úřad) v napadeném rozhodnutí se místo řešení konkrétního případu, kterým je dosavadní nakládání s vodami na jezu MVE Kaceřov, se zabývá otázkou, která nemá žádného vzatu k tomuto problému, tj. řeší stav na jezu Darová a technické parametry MVE Darová (vlastníkem je žalobce). Domnívám se, že žalovaný ve svém rozhodnutí „zametá problém pod koberec“ a jednoznačně straní žadateli o změnu povolení nakládání s vodami ELEKTROŠTIKA s.r.o. Tento postup je v přímém rozporu s § 3 správního řádu, neboť správní orgán postupuje tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2 SŘ. Přestože jsou k dispozici měření délky vzdutí a všechny zprávy konstatují s jistou mírou rozpornosti, že vzdutí jezu pohyblivého klapkového jezu v ř. km 111,395 (vlastník společnost ELEKTROŠTIKA s.r.o.) ovlivňuje provoz MVE Darová, jejímž vlastníkem je žalobce, správnímu úřadu i žalovanému tyto důkazy nepostačují a protože žalobce neměl žádné jiné důkazy, jeho námitky byly zamítnuty jako neopodstatněné.
11. Jak shora uvedeno, jde o porušování základních zásad správního řízení a práv účastníka řízení správními úřady (prvoinstančním vodoprávním úřadem MÚ v Rokycanech, ale i žalovaným. V této souvislosti bych poukázal na Nález ÚS a právní názor JUDr. Vojtěcha Šimíčka z NSS: Nález ÚS ve věci sp. zn. Pl. ÚS 19/93, N 1/1 SbNU 1, vyhl. pod č. 14/1994 Sb., kde Ústavní soud odlišil formální a materiální pojetí právního státu, přičemž jasně vyjádřil svou afinitu k druhé z forem právního státu. Zatímco první forma je založena na ryze procedurálním a formálním pojetí bez ohledu na obsah a účel jednání státních orgánů, materiální právní stát je naopak založen na určitých základních principech, které je třeba při výkonu státní moci respektovat. Příklon k materiálnímu pojetí právního státu znamená, že orgány veřejné moci jsou povinny se pohybovat nejen z hlediska formálního v hranicích svých pravomocí a kompetencí stanovených ústavním pořádkem a zákony, ale že výkon těchto pravomocí musí být také po obsahové (materiální) stránce v souladu s určitými základními principy, většinou vyjádřenými v ustanoveních ústavního pořádku, která garantují základní práva a vytvářejí hodnotovou bázi ústavního pořádku. V případě výkonu pravomoci a kompetence orgánu veřejné moci je tedy podstatné sledovat také účel, k němuž uplatnění pravomoci směřuje, jakož i prostředky, jichž je přitom používáno.
12. V podmínkách materiálního státu nemůže být výkon veřejné moci bezobsažný ani bezúčelný; jinými slovy, z ústavního hlediska nelze aprobovat a tolerovat výkon veřejné moci, která je prostým uplatněním formálně předvídaného oprávnění orgánu veřejné moci bez toho, že by byl výsledovatelný zákonem předvídaný a racionální účel, k němuž konkrétní výkon svěřené pravomoci směřuje. Pouze v tomto materiálním smyslu je třeba interpretovat též čl. 2 odst. 2 Listiny, podle něhož lze státní moc uplatňovat v případech a mezích stanovených zákonem a způsobem, který stanoví zákon. Zvolený způsob výkonu veřejné moci, který s sebou nese zásah do základních práv osob, musí též vždy obstát z hlediska principu proporcionality. Ten je derivátem principu právního státu založeného na úctě k právům a svobodám člověka a občana (materiální právní stát), jímž má Česká republika být podle čl. 1 odst. 1 Ústavy, který se uplatní komplementárně k čl. 4 odst. 1 Listiny, podle něhož mohou být povinnosti ukládány na základě zákona, v jeho mezích a při zachování základních práv a svobod. JUDr. Vojtěch Šimíček z Nejvyššího správního soudu dále pro Multikulturní centrum Praha, v květnu 2005 mimo jiné uvedl, že „*v obecné rovině je však nezbytné, aby správní orgány při svém rozhodování ctily nejen principy formální*

zákonnosti, tzn. soulad s pozitivním právem, nýbrž aby respektovaly i obecné ústavní principy, jako je zejména proporcionalita a předvídatelnost (legitimní očekávání). V konkrétním případě tak je nutno poměřovat důsledky každého rozhodnutí i z hlediska závažnosti případného porušení práva účastníky řízení a s přihlédnutím k vlastní dosavadní rozhodovací činnosti. V opačném případě se totiž může správní orgán dopustit takových excesů, jako je přepjatý formalismus či dokonce libovůle, což jsou jevy v právním státě zcela nepřijatelné.“ A právě konstatování správního úřadu, že jde „pouze“ o minimální zásah do provozu malé vodní elektrárny žalobce (což prokázaly zprávy z měření Ing. J. D. pro firmu ELEKTROŠTIKA s.r.o., tak společnosti Hydrossoft Veleslavín s.r.o. pro žalobce, které jsou součástí spisu) a ze strany žalovaného pak konstatování, že dle jeho názoru k ovlivnění provozu MVE Darová napadeným rozhodnutím nedochází, je onen přepjatý formalismus či dokonce libovůle správního úřadu

13. Z historických pramenů vyplývá, že původní přepadová hrana kamenného jezu z roku 1920 byla na výšce 279,75 m n. m., měřeno v systému Jadran, což je o cca 0,40 cm více než v systému Balt po vyrovnání (Bvp), tedy přepočteno na výšku systému Bvp ve výšce 279,35 m. n. m.. Územním rozhodnutím o umístění stavby ze dne 24. 7. 2008, které vydal Městský úřad Radnice č. j. MěÚ Radnice 246/2008 bylo stanoveno, že předložená dokumentace řeší obnovu a rekonstrukci nyní rozvaleného jezu v km 111,395 řeky Berounky, konstrukci, která bude umožňovat regulaci řeky na betonovém stupni vybetonovaném na zbytcích kamenného jezu, bude umístěn pohyblivý poklop ovládaný stlačením vzduchem výšky 70 cm. V tomto územním rozhodnutí se ve vztahu k vodnímu dílu jez stanoví, že budou provedeny stavební úpravy (§ 81 odst. 3 písm. a) zákona č. 183/2006 Sb. ve znění k datu vydání územního rozhodnutí), tedy k takovéto stavební úpravě (ÚR uvádí obnova a rekonstrukce, ačkoliv stavební zákon takové pojmy nezná), k níž rozhodnutí a změně stavby ani územní souhlas se nevyžadoval. Následně bylo vydáno stavební povolení, které vydal Městský úřad Rokycany, odbor životního prostředí dne 21.3.2012 pod č.j. 1268/OŽP/12, kterým v rozporu s vydaným územním rozhodnutím povolil ve smyslu ust. § 81 odst. 2 písm. a) zákona č. 183/2006 Sb. ve znění k datu vydání územního rozhodnutí nástavbu původního jezu a to o celých 75 cm, ačkoliv stavebnímu povolení v tomto rozsahu nepředcházelo územní rozhodnutí. Rozhodnutí, jímž bylo vydáno stavební povolení, je nezákonné, jestliže v době rozhodování odvolacího správního orgánu neexistovalo pravomocné územní rozhodnutí, byť by pravomocné územní rozhodnutí i pravomocné stavební povolení po určitou dobu v minulosti již existovalo. V daném případě pro nástavbu jezu územní rozhodnutí vydáno nebylo vůbec
14. S ohledem na skutečnost, že bylo vydáno rozhodnutí ve společném řízení dle § 9 odst. 5 vodního zákona a povolení k nakládání s vodami se k žádosti žadatele mění, má toto rozhodnutí dopad i do stavebního povolení, neboť nezákonnost celého rozhodnutí o povolení stavby a povolení k nakládání s vodami nelze zhojit změnou povolení nakládání s vodami. S ohledem na to, že toto nezákonné rozhodnutí nejde již změnit, je nutné provést alespoň částečnou nápravu ve vztahu k povolení k nakládání s vodami, kdy toto povolení bylo žadatelem opětovně „otevřeno“. Rovněž je nutné zdůraznit, že nejde o změnu stavebního povolení, které v popisu objektu „vzdouvací objekt“ uvádí hodnotu provozní hladiny a maximální provozní hladiny nad jezem, neboť v této části trpí stavební povolení nicotností. Rovněž se domnívám, že rozhodnutí MÚ Rokycany ze dne 21. 3. 2012 č. j. 1268/OŽP/12, kterým bylo vydáno povolení k nakládání s vodami, je podle mého názoru ve smyslu § 77 odst. 2 správního řádu, rozhodnutím nicotným, neboť toto rozhodnutí trpí vadami, které toto rozhodnutí činí vnitřně rozporným a fakticky neuskutečnitelným. Jde

především o skutečnost, že toto rozhodnutí uvádí maximální hladinu vzduté vody na úrovni 280,80 m. n. m. Bpv a délku vzdutí při maximální hladině 1,405 m (ř. km 112,80), což ve skutečnosti je více než tři krát větší délka a proto není absolutně možné naplnit z fyzikálních důvodů toto rozhodnutí, je tedy jak výše uvedeno neuskutečnitelným a vnitřně rozporným. Jak už výše uvedeno, délka vzdutí je přímo úměrná k výšce vzdutí vody, tedy vodu vzdutou na úroveň 280,80 m. n. m. nelze v daném území vměstnat do délky 1,405 m. Tuto skutečnost prokázala všechna dosud provedená měření. Za této situace nelze nicotnost zhojit změnou rozhodnutí, ale vodoprávní úřad musí vydat rozhodnutí nové. Je totiž z povahy věci vyloučené, aby správní orgán změnil či zrušil neexistující rozhodnutí. Z toho důvodu se žalobce domnívá, že napadené rozhodnutí žalovaného rovněž trpí vadami nicotnosti.

15. Z opatrnosti dále žalobce připomíná, že územní rozhodnutí vydané Městským úřadem Radnice č.j. MěÚ Radnice 246/2008 Radnice ze dne 14.7.2008 pro MVE-Kaceřovský mlýn, se sídlem Němčovice, Olešná 49, bylo dle konstatování vodoprávního úřadu MÚ Rokycany v rozhodnutí ze dne 21.3.2012 č.j. 1268/OŽP/12, prodlouženo rozhodnutím MÚ Radnice ze dne 12.10.2010 č.j. MěÚ 1365/2010 do 30.10.2012. Lze se oprávněně domnívat, že prodloužení platnosti územního rozhodnutí bylo vydáno až po uplynutí dvouleté doby jeho platnosti. V tom případě by stavební povolení bylo vydáno bez územního rozhodnutí.

III.

Vyjádření žalovaného k žalobě

16. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby a plně odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Doplnil, že napadené rozhodnutí není nicotné, nezákonné ani libovůlí správních orgánů. V řízení bylo postupováno v souladu se základními zásadami správního řízení, zejména byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v nezbytném rozsahu dle § 3 zákona 5. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů. Provedená změna povolení k nakládání s vodami na malé vodní elektrárně Kaceřovský mlýn na p. p. č. 1290, 1289/2 a 1287/2 v k. ú. Olešná u Radnic (dále jen „MVE Kaceřov“) je ve výroku rozhodnutí městského úřadu jednoznačně a srozumitelně popsána a výrok rozhodnutí má oporu ve spisu. Dle názoru žalovaného postupoval žalovaný i městský úřad v souladu s právními předpisy, účastníky řízení poučil o jeho právech a bylo jim umožněno uplatňovat jejich procesní práva. Napadené rozhodnutí žalovaného a rozhodnutí městského úřadu obsahují všechny náležitosti požadované zákonem. V rozhodnutí městského úřadu je popsán stav věci, resp. průběh řízení, z něhož je patrné, jak řízení probíhalo a k jakým podkladům rozhodnutí bylo přihlíženo při vytváření výrokové části napadeného rozhodnutí. Městský úřad v odůvodnění svého rozhodnutí popsal svou správní úvahu při hodnocení důkazů a podkladů rozhodnutí. Městský úřad své správní uvážení v dostatečné míře popsal a zdůvodnil v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Žalovaný se ve svém rozhodnutí vypořádal se všemi námitkami účastníka řízení a zároveň přezkoumal rozhodnutí městského úřadu z hlediska zákonnosti v celém rozsahu, přičemž nezjistil takové vady v postupu městského úřadu v průběhu řízení ani v jeho rozhodnutí, které by mohly mít vliv na soulad tohoto rozhodnutí s právními předpisy.
17. V řízení bylo dle vodního zákona rozhodováno o žádosti společnosti ELEKTROŠTIKA s.r.o., se sídlem U Družstva Ideál 1283/12, 140 00 Praha 4, IČO 48041122 o změně povolení k nakládání s vodami vydaného městským úřadem dne 21. 3.2012 č. j. 1268/OŽP/12 (původní povolení). Původním povolením bylo též rozhodnuto o

stavebním povolení ke stavbě MVE Kaceřovský mlýn, které zahrnovalo i stavbu jezu. Po dokončení stavby jezu bylo zjištěno, že skutečná délka vzdutí neodpovídala projektovým hodnotám, a proto žadatel podal návrh na změnu původního povolení dle § 12 odst. 2 vodního zákona. Jak uvedl žalovaný v napadeném rozhodnutí náležitosti žádosti a podklady pro vydání změny povolení k nakládání s vodami předepisuje vyhláška č. 432/2001 Sb., o dokladech žádosti o rozhodnutí nebo vyjádření a o náležitostech povolení, souhlasů a vyjádření vodoprávního úřadu, ve znění pozdějších předpisů. Žádané povolení není vázáno na povinnost vydání územního rozhodnutí. Územní rozhodnutí je pouze povinným dokladem k vydání povolení ke stavbě vodního díla [viz § 6, odst. 1 písm. a) vyhlášky č. 432]. Žalovaný souhlasí se žalobcem v tom, že povolení k nakládání s vodami lze vydat jen současně se stavebním povolením k takovému vodnímu dílu, ale jen v případě, že se nejedná o vodní dílo existující nebo povolené (viz § 9 odst. 5 vodního zákona). V daném případě bylo vodní dílo stavebně povoleno a podle vydaného stavebního povolení také provedeno s tím, že v rámci zkušebního provozu bylo zjištěno, že délka vzdutí je mnohem delší, než předpokládala projektová dokumentace. Žalovaný pak není příslušný k hodnocení toho, zda „tato „chyba“ projektanta byla zcela „úmyslná a zcela jistě požadovaná investorem“, jak uvádí žalobce, neboť to nebylo předmětem probíhajícího řízení. To, že se teoretické předpoklady, i když založené na výpočtech např. nerovnoměrného proudění od reálné situace mohou lišit, dokládá i posouzení doložené žalobcem a zpracované společnosti Hydrosf Veleslavin, se sídlem U sadu 13, 162 00 Praha ze dne 28. 8. 2015 cit.: „Měření prokázalo, že manipulací MVE Kaceřov dochází ke vzdutí a ovlivnění MVE Darová, ale toto ovlivnění je menší, než napovídal výpočetní model Hydrosf.“ a že se „nepotvrdila hlavní domněnka z výpočetního modelu“ a „většina vlivu vzdutí zmizí při manipulaci mezi 280,80 m n. m. a 280,60 m n. m“, které doložil v řízení žalobce, přičemž maximální povolená hladina je stanovena v tomto rozmezí na kótě 280,70 m n. m., přičemž v původním povolení byla stanovena maximální hladina vzduté vody na kótě 280,80 m n.m. a napadeným rozhodnutím došlo k jejímu snížení. V daném případě byla tedy postavena stavba podle stavebního povolení, která navrhovanou změnu povolení k nakládání s vodami umožňuje. Žalovaný ani městský úřad nezpochybňuje to, že délka vzdutí dosahuje až k MVE Darová, ale po zhodnocení podkladů spisu dospěl k závěru, že ovlivnění provozu, tj. výkonu MVE Darová snížením jejího spádu ovlivněním hladiny vody v odpadním kanálu MVE Darová nedochází.

IV.

Replika žalobce

18. Žalobce v replice k vyjádření žalovaného shrnul svou dosavadní argumentaci uplatněnou v žalobě.

V.

Vyjádření osoby zúčastněné na řízení

19. Osoba zúčastněná na řízení uvedla, že tvrzení žalobce, že napadená rozhodnutí jsou nicotná, nezákonná či byla vydána jako libovůle správního orgánu, nejsou pravdivá. Zúčastněná osoba je toho názoru, že se ze strany žalobce jedná o účelová tvrzení. Žalobce tvrdí, že rozhodnutí MÚ Rokycany ze dne 21.3.2012 č.j. 1268/OŽP/12, kterým bylo vydáno povolení k nakládání s vodami, je podle jeho názoru ve smyslu § 77 odst. 2 správního řádu rozhodnutím nicotným, neboť toto rozhodnutí trpí vadami, které toto rozhodnutí činí vnitřně rozporným a fakticky neuskutečnitelným. Jde především o

skutečnost, že toto rozhodnutí uvádí maximální hladinu vzduté vody na úrovni 280,80 m. n. m. Bpv a délku vzdutí při maximální hladině 1,405 m (ř. km 112,80), což ve skutečnosti je více než tři krát větší délka a proto není absolutně možné naplnit z fyzikálních důvodů toto rozhodnutí, je tedy jak výše uvedeno neuskutečnitelným a vnitřně rozporným. Není zřejmé, z čeho dovozuje žalobce, že délka vzdutí by musela být ve skutečnosti 3x delší a proto není absolutně možné naplnit z fyzikálních důvodů toto rozhodnutí. Uvedená tvrzení nemají oporu ani v žalobcem předloženém teoretickém modelu zpracovaném společností Hydrossoft s.r.o. dne 28. 8. 2015. V průběhu řízení přitom bylo prokázáno, že teoretický model hydrostatického vzdutí hladiny se liší od skutečného stavu a od naměřených hodnot. K této skutečnosti se mj. vyjadřoval i žalovaný ve svém vyjádření k žalobě z 16. 10. 2017, když argumentuje skutečnostmi zjištěnými v průběhu předmětného řízení. Poukazuje na rozdíly mezi výpočtním modelem společnosti Hydrossoft s.r.o. a skutečně naměřenými hodnotami. Měření prokázalo, že manipulací MVE Václavské náměstí 1, 110 00 Praha 1, Kaceřov dochází ke vzdutí a ovlivnění MVE Darová, ale toto ovlivnění je menší, než napovídal výpočtní model Hydrossoftu. Většina vlivu vzdutí zmizí při manipulaci mezi 280,80 m n. m. a 280,60 m n. m, které doložil v řízení žalobce. Maximální povolená hladina je stanovena v tomto rozmezí na kótě 280,70 m n. m., přičemž v původním povolení byla stanovena maximální hladina vzduté vody na kótě 280,80 m n.m. a napadeným rozhodnutím došlo k jejímu snížení. Žalovaný dále uvádí, že on ani MÚ Rokycany nezpochybňuje to, že délka vzdutí dosahuje až k MVE Darová, ale po zhodnocení důkazů dospěl k závěru, že ovlivnění provozu, tj. výkonu MVE Darová, snížením jejího spádu ovlivněním hladiny vody v odpadním kanálu MVE Darová nedochází. Z provedených důkazů vyplývá, že rozhodnutí MÚ Rokycany ze dne 21. 3. 2012 č. j. 1268/OŽP/12 netrpí vadami, které by jej činily zjevně vnitřně rozporným nebo dokonce fakticky neuskutečnitelným. Tvrzení žalobce o délce vzdutí hladiny a o ovlivnění provozu MVE Darová jsou dle názoru zúčastněné osoby účelová. O účelovosti postupu žalobce svědčí i jeho replika z 15. 11. 2017, ve které poukazuje na část vyjádření žalovaného, když uvádí: „souhlasí se žalobcem v tom, že povolení k nakládání s vodami lze vydat jen současně se stavebním povolením k takovému vodnímu dílu, ale jen v případě, že se nejedná o dílo existující nebo povolené (§ 9 odst. 5 vodního zákona). V daném případě bylo vodní dílo stavebně povoleno a podle vydaného stavebního povolení také provedeno s tím, že v rámci zkušebního provozu bylo zjištěno, že délka vzdutí je mnohem delší, než předpokládala projektová dokumentace. „z čehož si následně žalobce dovodil, že: „Tímto fakticky uznává, že si je žalovaný vědom rozpornosti rozhodnutí vodoprávního úřadu ohledně v žalobě tvrzené nemožnosti maximální hladinu vzduté vody na úrovni 280,80 m. n. m. Bpv vměstnat v daném místě do délky 1,405 m (ř. km 112,80) vzdutí při maximální hladině, což ve skutečnosti je více než tři krát větší délka. Další důvody jeho rozhodnutí pak zcela odpovídají odůvodnění napadeného rozhodnutí. Tvrzení žalobce, že nedochází k ovlivnění provozu MVE Darová, přestože nezpochybňuje, že vzdutí vody dosahuje až k MVE Darová, je zcela v rozporu s provedenými důkazy a reálným stavem věci. “ Z vyjádření žalovaného z 16. 10. 2017 vyplývá, že se vyjadřuje k jinému tvrzení žalobce uvedenému v žalobě. Konkrétně k tvrzení o vzájemné podmíněnosti povolení k nakládání s vodami a stavebního povolení a dále ke vztahu k územnímu rozhodnutí. Podstatná je navazující část vyjádření žalovaného, ve které popisuje rozpory mezi teoretickým modelem společnosti Hydrossoft s.r.o. a zjištěnou realitou (viz výše), přičemž uvádí, že z předložených důkazů vyplývá, že nedochází k ovlivnění provozu MVE Darová. Selektivní výběr části textu z žalovaného vyjádření, ze které si žalobce vytvoří zcela opačný závěr, dokládá účelovost jednání žalobce. Žalobce dále tvrdí, že rozhodnutí jsou nezákonná.

Nezákonnost spatřuje v tom, že „jde o minimální ovlivnění výroby žalobce“, čímž správní úřad předjímá a odsouhlasil předem škodu žalobci (ať je jakákoliv) a žadateli o změnu povolení k nakládání s vodami plně vyhovuje, byť je to právě žadatel ELEKTROŠTIKA s.r.o., který nesoulad mezi územním rozhodnutím a povolením nakládání s vodami způsobil. Dle názoru OZNR se i v tomto případě jedná o účelovou snahu žalobce vytvořit důvod pro podání žaloby. Uvedené tvrzení nelze považovat za relevantní argument pro nezákonnost rozhodnutí či dokonce pro uplatňování státní moci mimo případy a meze stanovené zákonem. Namísto konkrétních argumentů, které by osvědčily tvrzenou nezákonnost rozhodnutí, cituje žalobce z rozhodnutí Ústavního soudu o formálním a materiálním pojetí státu či z projevu soudce Nejvyššího správního soudu o přepjatém formalismu a libovůli. Z výše uvedeného vyplývá, že žalobcem napadená rozhodnutí nejsou nicotná, nezákonná a nebyla vydání ani na základě libovůle orgánů státní správy. Zúčastněná osoba je toho názoru, že správní orgány v popsanych řízeních postupovali v souladu se zákonem, přičemž dostatečně skutkově zjistili stav věci. Zúčastněná osoba se ztotožňuje se závěrem žalovaného, že provedená změna povolení k nakládání s vodami je ve výroku rozhodnutí městského úřadu jednoznačně a srozumitelně popsána a výrok rozhodnutí má oporu ve spisu. Správní orgány postupovaly v souladu s právními předpisy, účastníky řízení poučily o jeho právech a bylo jim umožněno uplatňovat jejich procesní práva. Napadené rozhodnutí obsahují všechny náležitosti požadované zákonem. Z rozhodnutí žalovaného vyplývá, že vypořádal se všemi námitkami žalobce, že přezkoumal rozhodnutí městského úřadu z hlediska zákonnosti v celém rozsahu, přičemž nezjistil takové vady v postupu městského úřadu v průběhu řízení ani v jeho rozhodnutí, které by mohly mít vliv na soulad tohoto rozhodnutí s právními předpisy.

VI.

Posouzení věci soudem

20. V souladu s § 75 odst. 1, 2 s.ř.s. vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě. O věci samé rozhodl soud podle § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání, neboť žalobce i žalovaný s tím vyslovili souhlas.

VII.

Rozhodnutí soudu

21. Žaloba je důvodná.
22. Obsahem celé žaloby prostupuje námitka, že prvoinstanční orgán ve svém rozhodnutí o povolení nakládání s vodami na malé vodní elektrárně Kaceřovský mlýn stanovil délku vzdutí do ř. km 115,070 (tj. 3,675 km) v rozporu s územním rozhodnutím o umístění dané vodní elektrárny ze dne 14. 7. 2008, č. j. MěÚ 246/2008, podle něhož mohlo vzdutí zasahovat maximálně do ř. km 112,8 (délka vzdutí tak činila 1,405 km). Při posouzení této námítky se soud musel nejprve vypořádat s otázkou, zda žalobce vůbec byl vydáním prvoinstančního rozhodnutí (resp. tvrzeným nerespektováním územního rozhodnutí) dotčen na svých právech. Žalovaný v napadeném rozhodnutí dotčení práv žalobce (tj. konkrétně ovlivnění výkonu vodní elektrárny Darová, již je žalobce vlastníkem, v důsledku prodloužení délky vzdutí) vyloučil, když na straně 6 napadeného rozhodnutí uvážil, že „povolená kóta jezu MVE Darová je 284,34 m. n. m., přičemž dle zaměření se kóta jezu MVE Darová pohybuje v rozmezí 284,42 – 284,46 m. n. m. Z uvedeného plyne, že výška

jezu je minimálně o 8 cm vyšší, než povolená hodnota. Vychází – li krajský úřad z přesvědčení odvolatele, že případné ovlivnění hladiny v odtokovém kanálu MVE Darová se pohybuje max. do 5 cm dle Hydrosoftu a 1,5 cm dle Ing. D., pak rozdíl mezi povolenou výškou jezu a skutečnou výškou v rozmezí 8 – 12 cm musí případné ovlivnění MVE Darová zcela eliminovat (...).“

Soud v první řadě uvádí, že právě citovaná úvaha má od počátku vadnou myšlenkovou konstrukci, neboť žalovaný opírá svůj závěr o (jím tvrzený) protiprávní stav, spočívající v provedení elektrárny Darová v rozporu s vydaným povolením. Soud má v této souvislosti za to, že takový postup je nepřipustný. Jestliže se správní orgány na základě určitých skutkových poznatků domnívají, že žalobce jedná v rozporu s právem, jsou povinny činit kroky ke zjednání nápravy a se žalobcem vést příslušné řízení, nikoliv bez dalšího konstatovat domněnku porušení povinností žalobce a z této učinit nosný důvod pro své rozhodnutí. Zároveň je třeba si uvědomit, že úvaha žalovaného implikuje, že pokud by žalobce jednal v souladu s povolením určujícím kótu jezu (případně k tomu byl donucen správními orgány, za situace, v níž by jejich podezření se ukázalo pravdivým), dotčen vzduť elektrárny OZNŘ by byl, neboť by došlo k ovlivnění hladiny v odtokovém kanálu elektrárny žalobce v rozmezí od 1,5 cm do 5 cm.

23. Soud mohl po vyřešení problematiky přímého dotčení práv žalobce přistoupit k posouzení samotné podstaty sporu mezi stranami, tj. zda v případě prodloužení délky vzduť postačí změna povolení nakládání s vodami (jak tvrdí správní orgány), či zda je nutné stran této otázky vést územní řízení. K povaze územního řízení se vyjádřil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 22. 5. 2008, č. j. 1 As 21/2008 – 81, v němž uvážil, že smyslem územního řízení je „posouzení stavebního záměru z hlediska jeho zasazení do území a jeho uzpůsobení veřejným zájmům v území. Přitom se bere zřetel na stanoviska dotčených orgánů státní správy, řádně uplatněné námitky účastníků řízení a stanoví se podmínky pro uskutečnění záměru v území a požadavky na změnu záměru dle výsledků územního řízení.“ V nyní projednávané věci je z územního rozhodnutí patrné, že stavební záměr (tj. elektrárna Kaceřovský mlýn) byl z hlediska jeho zasazení do území a jeho uzpůsobení veřejným zájmům v území posouzen toliko do ř. km 112,8 (délka vzduť 1,405 km), ohledně jeho dopadů na území mezi ř. km. 112,8 až ř. km. 115,070 (délka vzduť podle napadeného rozhodnutí) žádné posouzení v územním řízení neproběhlo (z odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí je v této souvislosti patrné, že důvodem daného postupu byla skutečnost, že projektová dokumentace stavebního záměru počítala se vzduť právě pouze do ř. km. 112,8). Za této situace podle soudu není možné řešit věc způsobem zvoleným správními orgány, tj. provedením změny povolení nakládání s vodami. Je třeba si uvědomit, že s žalobcem v důsledku stanovení (nesprávné) délky vzduť projektovou dokumentací nebylo v územním řízení vůbec jednáno jako s účastníkem, mezi účastníky nebyli zahrnuti ani jiní vlastníci pozemků v úseku mezi ř. km. 112,8 až ř. km 115,070, záměr nemohl být v daném úseku ani posouzen z hlediska veřejných zájmů v dotčeném území. Účelem účastenství v územním řízení je přitom umožnit osobě, jejíž vlastnické nebo jiné věcné právo k sousedním stavbám anebo sousedním pozemkům nebo stavbám na nich může být územním rozhodnutím přímo dotčeno, seznámit se s navrhovanou stavbou a jejím navrženým umístěním v území tak, aby mohla, v případě hrozícího přímého dotčení svých věcných práv, brojit proti vydání územního rozhodnutí a tím odvrátit negativní přímé dopady umístění stavby do svých práv. Za tím účelem musí být účastníku řízení poskytnuta reálná možnost vznášet v územním řízení námitky – v projednávané věci však bylo žalobci (a dalším vlastníkům) dané právo upřeno, tento se tak nemohl bránit proti dotčení svého vlastnického práva, k němuž stavebním záměrem

OZNŘ došlo (viz bod 22 odůvodnění rozsudku).

24. V současné době tak stavba zasahuje do vlastnického práva žalobce bez právního důvodu, když zde chybí jak soukromoprávní titul takového zásahu, tak titul veřejnoprávní v podobě územního rozhodnutí. Právě v územním rozhodnutí totiž správní orgán může při zohlednění hledisek stanovených stavebním zákonem a obsahu uplatněných námitek dospět k závěru, že záměr sice zasahuje do práv vlastníka, tento je však povinen dotčení trpět (a následně uvést důvody přijetí takového řešení).
25. Ze shora uvedeného vyplývá, že elektrárna Kaceřovský mlýn je stavbou „nepovolenou“ ve smyslu § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona, podle něhož platí, že *„stavební úřad nařídí odstranění stavby vlastníku stavby nebo s jeho souhlasem stavebníkovi stavby prováděné nebo provedené bez rozhodnutí nebo opatření vyžadovaného stavebním zákonem nebo bez opatření nebo jiného úkonu toto rozhodnutí nahrazující anebo v rozporu s ním, a stavba nebyla dodatečně povolena“*, neboť daná stavba byla provedena, aniž by došlo v územním řízení k posouzení dopadů jejích vlivů na dotčené vlastníky a veřejné zájmy v území mezi ř. km. 112,8 až ř. km. 115,070. Lze jistě v obecné rovině souhlasit s tvrzením žalovaného obsaženým v napadeném rozhodnutí (viz strana 6 shora), že *„územní rozhodnutí nemůže být podkladem pro vydání povolení dle § 12 odst. 2 vodního zákona. Tento podklad je závazný pouze pro vydání stavebního povolení, přičemž v daném případě byla výška jezu provedena podle stavebního povolení“*, je však třeba si uvědomit, že v projednávané věci v důsledku výše uvedené vady územního řízení nebyl stavební záměr řádně posouzen, proto je argumentace opírající se o obsah stavebního povolení, jehož podstatou je toliko posouzení, zda předložená dokumentace odpovídá (v daném případě vadným) výsledkům územního řízení, irrelevantní. K nápravě pochybení vzniklého v územním řízení není proto možné použít rozhodnutí o změně nakládání s vodami podle § 12 odst. 2 vodního zákona, jakožto institutu navazujícího na stavební povolení, ale nástroj, který je tomuto účelu výslovně upraven ve stavebním zákoně – dodatečné povolení stavby. Podle § 129 odst. 3 stavebního zákona platí, že *„stavbu uvedenou v odstavci 1 písm. b) lze dodatečně povolit, pokud stavebník nebo její vlastník prokáže, že není umístěna v rozporu s cíli a úkoly územního plánování, politikou územního rozvoje, s územně plánovací dokumentací a s územním opatřením o stavební uzávěře nebo s územním opatřením o asanaci území nebo s předchozími rozhodnutími o území.“* V rámci dodatečného územního řízení bude možné transparentním způsobem posoudit intenzitu dotčení práv žalobce (případně dalších vlastníků v úseku mezi ř. km. 112,8 až ř. km. 115,070) a rozhodnout, zda jsou dané dotčení povinni trpět či nikoliv.
26. Závěrem soud doplňuje, že bez významu je rovněž argument správních orgánů, že stavební záměr OZNŘ byl realizován v souladu s projektovou dokumentací, ale následně *„se prokázalo, že vzdutí řeky Berounky nad jezem je dvojnásobné oproti projektové dokumentaci, přestože stavba byla výškově založena a realizována dle projektu (viz strana 2 prvoinstančního rozhodnutí)“*. Jestliže v projektové dokumentaci byl obsažen vadný výpočet délky vzdutí, na základě čehož pak došlo k nesprávnému vymezení okruhu dotčených subjektů – účastníků územního řízení, nelze tuto skutečnost klást k tíži žalobce, ale pouze OZNŘ, která v pozici vlastníka elektrárny Kaceřovský mlýn může požadovat náhradu vzniklé škody po projektantovi, který projektovou dokumentaci chybně vypracoval.
27. Vzhledem k tomu, že žaloba byla důvodná, soud napadené rozhodnutí zrušil pro nezákonnost (§ 78 odst. 1 s. ř. s.). S ohledem na zrušení napadeného rozhodnutí, soud současně vyslovil, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). Správní orgán je v dalším řízení vázán právním názorem, který soud vyslovil ve zrušujícím

rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

VIII.

Náklady řízení

28. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., dle kterého má právo na náhradu nákladů řízení žalobce, jenž měl ve věci plný úspěch. Žalobce byl ve věci zastoupen obecným zmocněncem a nedoložil výši svých hotových výdajů ani hotových výdajů zástupce, proto mu za použití § 64 s. ř. s. náleží ve smyslu ustanovení § 151 odst. 3 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, náhrada dle vyhlášky č. 254/2015 Sb., o stanovení výše paušální náhrady pro účely rozhodování o náhradě nákladů řízení v případech podle § 151 odst. 3 občanského soudního řádu a podle § 89a exekučního řádu.
29. Žalobci náleží náhrada za tři úkony podle ustanovení § 1 odst. 3 písm. a) vyhlášky č. 254/2015 Sb. (písemná podání nebo návrhy ve věci samé), kterými se rozumí sepsání žaloby ze dne 25. 9. 2017, replika žalobce ze dne 15. 11. 2017 a podání ze dne 25. 10. 2018 (reakce na vyjádření osoby zúčastněné na řízení).
30. Dle § 2 odst. 3 vyhlášky č. 254/2015 Sb. činí výše paušální náhrady za jeden úkon 300 Kč, v této věci tedy celkem 900 Kč. K této částce soud připočetl zaplacený soudní poplatek za podanou žalobu ve výši 3.000 Kč. Soud tudíž žalovanému uložil, aby žalobci na náhradě nákladů řízení zaplatil **3.900 Kč**.
31. Současně soud vyslovil, že osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť jí soud neuložil žádnou povinnost (§ 60 odst. 5 věta první s.ř.s.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň dne 31. 10. 2018

Mgr. Alexandr Krysl v.r.
předseda senátu